

„Eglišu” ganāmpulkam – Eiropas līmeņa novietne

Līga Joste jauno kūti dēvē par savu gadsimta projektu. Par plašo un gaišo novietni apmierināts ir arī viņas ganāmpulks.

Foto no personīgā arhīva

“Lai šodien veiksmīgi saimniekotu laukos, ir jābūt lielai neatlaidībai. Ja pie pirmās neveiksmes nolaidīsies rokas, tad no saimniekošanas nekas nesanāks,” uzskata Ošupes pagasta zemnieku saimniecības “Eglītes” īpašnieki Līga Joste un Kārlis Peka. Viņu neatlaidība vainagoju-

sies panākumiem – janvāra sākumā saimniecības ganāmpulks ieguvis jaunu un modernu mājvietu.

Laikā, kad „Eglišu” saimniecības galvenās iemītnieces – vairāk nekā 60 brūnaļu un raibaļu – aprod ar jauno mājvietu – gan īpašo ierīci, kur sānus pakasīt, gan jaunajām guļvietām un neierasto plašumu, jaunās ērtības jāapgūst

arī saimniekiem. Līga un Kārlis ar īstenoto projektu ir apmierināti – tagad divatā var gan izslaukt, gan aprūpēt visas gotiņas.

Tiesa, ceļš līdz jaunajai kūtij bijis grūts. Lai iegūtu Lauku Atbalsta dienesta līdzfinansējumu, projektu nācies pārstrādāt, tikko atbalsts apstiprināts, tā bankas viena pēc otras atteikušas finan-

sējumu, un tā nebūšanu, šķiet, bez gala. Taču jaunie zemnieki no pirmajiem noraidījumiem nenobijušies, mēģināja vēlreiz un vēlreiz, līdz pūles vainagojās ar panākumiem – ir tapusi moderna govju novietne 200 tūkstošu latu apmērā.

6. lpp.

Smeceres sila slēpošanas un biatlona trasei – jauns saimnieks

Apsveicam!

Gada sākumā Madonas novada pašvaldība izsludināja pieteikšanos uz Smeceres sila slēpošanas un biatlona trases menedžera vietu.

Pieteicās astoņi kandidāti. No tiem par amatam atbilstošāko vērtēšanas komisija izraudzījās novadā jau pazīstamo sporta skolotāju un treneri Gunāru Ikaunieku. Žūrijas dalībnieki bija vienprātīgi, ka Gunāra pieteikšanās dalībai konkursā ir

veiksme, jo viņam ir gan pieredze sporta pasākumu organizēšanā (viņš ir organizators gan Madonas kausa izcīņai orientēšanās uz slēpēm, gan vērienīgajām Skandināvijas kausa sacensībām), gan izpratne par sporta dzīves sistēmu un procesiem.

Gunārs pārzina drēbi. Pats konkursa veiksmīnieks ir pilns ideju un darba spara: „Par Smecersila mērķiem runājot, uzskatu,

ka Smecersils ir sporta un aktīvās atpūtas centrs, kas dod iespēju sportot Madonas apkārtnes iedzīvotājiem. Tam jāklūst par nozīmīgu centru Baltijas mērogā. Jau tagad Smecersilā notiek lielas sacensības slēpošanā, biatlona, orientēšanās sportā, ritenbraukšanā, BMX, kas jāattīsta arī turpmāk.”

Lai veicas jaunajā amatā!

8. lpp.

Madonas novads – skaitļos

Joprojām dzimstība novadā samazinās

Pēc iedzīvotāju reģistrācijas datiem uz šo brīdi Madonas novadā esam 27 250 iedzīvotāju. Salīdzinoši – par 280 mazāk nekā pērn šajā laikā. Novadā kopumā 2011. gadā mirušo par 141 vairāk nekā dzimušo. Diemžēl statistika apliecina to, ka neesam izņēmums valsts mērogā. Dzimtsarakstu nodaļas vadītāja Vineta Lamberte sniedz pārskatu, kā esam aizvadījuši 2011. gadu faktos.

3. lpp.

Novada uzņēmēji

„Lazdonas Piensaimnieks” – ceļā uz Eiropas tirgu

Viena no Madonas novada raksturīgākajām nozarēm ir pārtikas ražošana. A/S „Lazdonas Piensaimnieks” jau teju divdesmit gadu garumā ražo augstvērtīgus piena produktus. Pērn uzņēmums kāpinājis piena iepirkumu, bet šogad jau gatavojas startēt Eiropas valstu tirgos. „Lazdonas Piensaimnieks” ne tikai garantē kvalitatīvu produktu veikalu plauktos, bet arī ir uzticams partneris vietējiem zemniekiem.

6. lpp.

Kultūras dzīve novadā

Nebijis deju lielkoncerts

Aukstais laiks vislabāk atbilstošs sarīkojumiem telpās. Šajā nedēļas nogalē Madonas daudzfunkcionālajā halī ies karsti – jau dienā aicinām apmeklēt vēl nebijuši mūsdienu deju lielkoncertu, kurā pulcēsies deju grupas no visas Latvijas, bet vakarā – novada kultūras dzīves vadītājs Jānis Kļaviņš īpaši aicina uz Valentīndienai veltīto koncertu.

8. lpp.

Madonas Bērnu un jauniešu centram – 45

Lai nodrošinātu ārpuskolas izglītošanu un patriotisko audzināšanu

Madonas Bērnu un jauniešu centra pirmsākumi saistīti ar 1967. gadā dibināto Madonas pionieru namu. Tā mērķis bija nodrošināt skolēnu ārpuskolas izglītošanu un realizēt patriotisko audzināšanu. Pirmie trīs pulciņi, kuri uzsāka darbību pirmajā dibināšanas gadā, bija aušanas pulciņš, ko vadīja Biruta Lūse, lidmodelisma pulciņš, ko vadīja Oļegs Skvorcovs un tūrisma pulciņš, kuru vadīja nama pirmā direktore Vera Kurate. Šo trīs pulciņu tradīcijas joprojām arī pēc 45 gadiem ir saglabājušās. Tās īsteno tekstilmākslas pulciņš, ko vada skolotāja Ērika Tropa, tehniskās modelēšanas pulciņš, ko vada skolotāja Ināra Meikališa un sporta tūrisma pulciņš ar skolotāju Lieni Leju.

Turpmākajos gados pulciņu darbības sfēras paplašinājās un tika uzsākts metodiskais un organizatoriskais darbs liela mēroga skolēnu pasākumu organizēšanā Madonas apkārtnē – tūristu salidojumi, novadpētniecības ekspedīcijas, vizuāli lietišķās mākslas izstādes, teicamnieku eglītes u.c. pasākumi. Šajā laikā direktora pienākumus veica Lidija Grandāne un pēc tam tagadējā Bērzaunes pamatskolas direktore Veronika Caune.

Jābūt vienam, kas pārredz visu

No 1978. gada Bērnu un jauniešu centra direktore bija Leontina Brenčeva, kuras laikā centrs tika pie jaunas ēkas Skolas ielā 8a. Šo laiku bijusi direktore atceras kā īpaši emocionālu: „Laiks, kad cīnījāties par *namiņa* telpām, bija ļoti saspringts. Notika nemitīgas pārrunas ar tā laika izpildkomitejas vadību; izšķīrās ēkas liktenis – vai nu Madonas 2. vidusskolai tur būs darbnīcas, vai arī mums

Svētku reizes ir tie brīži, kad kopā sanāk bijušie un esošie namiņa pedagogi. Attēlā pirmajā rindā no labās – pašreizējā direktore Gunita Kļaviņa un kādreizējā vadītāja Lenotina Brenčeva.

Foto no BJC arhīva

– jaunas telpas. Kā šodien atceros, saņēmuši ziņu, ka *namiņš* nodots mūsu rīcībā, sanācām visi kopā kamīntelpā, un neviens tajā brīdī nebija vienaldzīgs. Bijām tik aizkustināti, ka mums ir tāda ēka – ar gaišiem logiem, gaišām sienām, ko nevarēja salīdzināt ar telpām Gogoļa ielā (tagad Saules iela 7a).”

Bērnu un jauniešu centra jubilejas reizē Leontina Brenčeva atzīst, ka ir jābūt vienam, kas pārredz procesu kopumā. Taču panākumu atslēga ir visi pedagogi kopā, viņu varēšana un radošums. Uz Madonu allaž braukuši kolēģi smelties pieredzi no daudziem Latvijas rajoniem. Runājot par šodien, bijusi vadītāja uzskata, ka daudz uzmanības jāpievērš jauniešu patriotiskajai audzināšanai. Viņu priecē tas, ka jaunieši ir zi-

nātkāri un gudri, un tieši nodarbinātas bērnu un jauniešu centrā daudziem palīdz atrast turpmāko ceļu.

1981. gadā, kad *namiņš* svinēja 15 gadu jubileju, ar labiem panākumiem darbojās jau 25 pulciņu programmas. Deviņdesmito gadu sākumā sākās bērnu un jauniešu klubu darba aktivizēšanās. Bērnu un jauniešu centrs kļuva par vietu, kur tiek koptas latviskās un garīgās vērtības.

Piesaista Eiropas līdzekļus attīstībai

Jau septīto gadu direktores Gunita Kļaviņas vadībā tiek organizētas bērnu un jauniešu brīvā laika pavadīšanas iespējas, īstenoja interešu izglītība un sekmēts darbs ar jaunatni.

Direktore ar gandarījumu at-

zīst, ka izdodas attīstīties, neraugoties uz krīzi un taupības pasākumiem: „Šajā laikā esam sapratuši, ka atbalstu var saņemt, ja paši aktīvi iesaistāties finansējuma meklēšanā, projektu rakstīšanā un sadarbības kontaktu dibināšanā. Esam pateicīgi Madonas novada pašvaldībai, kas vienmēr atbalsta jauniešu projektus ar līdzfinansējumu. Kopumā pa šiem gadiem realizēti vairāk kā 22 projekti, kuru summa pārsniedz 100 000 latu. Atbalsts saņemts no Eiropas Savienības struktūrfondiem, Interreg programmas, Latvijas un Šveices sadarbības programmas, Kultūrkapitāla fonda Vidzemes programmas, Izglītības un Zinātnes ministrijas, Latvijas Vides aizsardzības fonda administrācijas u.c. Projektu ietvaros remontētas telpas,

iegādāts aprīkojums un materiāli pulciņu darbam, notikušas starptautiskas nometnes, sporta tūrisma sacensības, izdotas skolēnu radošo darbu grāmatas, realizēti pasākumi jauniešiem. Pateicoties pašvaldības atbalstam un realizētajiem projektiem, esam spējuši nodrošināt kvalitatīvu centra darbību arī Latvijas ekonomiskās krīzes gados. Lai gan lauku novados bērnu skaits izteikti samazinās, meklējam optimālus risinājumus, kā nodrošināt kvalitatīvus pakalpojumus, lai bērniem būtu iespējas apmeklēt viņu iemīļotos pulciņus.”

Sobrīd Bērnu un jauniešu centrā atvērta 22 interešu izglītības programmas, tās apmeklē 317 audzēkņi, no tiem 199 meitenes un 118 zēni. Bērnu un jauniešu centra darbību nodrošina 26 darbinieki. Madonas Bērnu un jauniešu centram ir divas struktūrvienības – Publiskais interneta pieejas punkts Saules ielā 18 un Madonas jauniešu iniciatīvu centrs „Burbulis” Augu ielā 27, kurus iespējams apmeklēt ikvienam novada iedzīvotājam bez maksas.

Ar domām par nākotni

Namiņš savus 45 gadus svinēja gan audzēkņu, gan esošo un bijušo pedagogu lokā. Bijušie un esošie Bērnu un jauniešu centra darbinieki ieauda labās domas segā un no papīra pagatavoja sargeņģelīti šim gadam, bet ilgākai piemiņai katrs parakstījās keramikas pulciņa vadītāja Māra Karlsona veidotajā jubilejas dekoratīvajā šķīvī.

Lai Madonas Bērnu un jauniešu centram arī turpmāk priecīgi, zinātkāri un prasmes pilnveidot griboši bērni un jaunieši! Lai pedagogiem arvien gandarījums, radoši strādājot ar audzēkņiem!

**GUNITA KĻAVIŅA,
Madonas Bērnu un jauniešu
centra direktore,
DZINTRA STRADIŅA,
sabiedrisko attiecību speciāliste**

„Kāla ezera biedrībai” – 5 gadi

Šogad aprit pieci gadi, kopš Vestienas pagastā Kāla ezera apkārtnes iedzīvotāji sanāca kopā un nolēma paši rūpēties par savu skaisto ezeru. Tika nodibināta biedrība „Kāla ezera padome” ar mērķi sekmēt Kāla ezera un tā apkārtnes līdzsvarotu un augšupējo attīstību, saglabājot unikālo kultūrvēsturisko vidi. Šajā laikā biedrības dalībnieki mācījušies paši un centušies sniegt zināšanas citiem par ezeru bioloģiskās daudzveidības aizsardzību, saglabāšanu un atjaunošanu. Notikuši daudzi un dažādi semināri, pasākumi, konkursi un nometnes gan pieaugušajiem, gan bērniem. Pateicoties Madonas novada fondā 2011. gadā atbalstītajam LEADER projektam, biedrībai ir iegādāts nepieciešamais inventārs nometņu un semināru organizēšanai āra apstākļos – telts 6 x14 kvadrātmetri, krēsli, galdi, ēdināšanas inventārs. Tas pasargās pasākumu kvalitāti no laika apstākļu ietekmes.

Visu piecu gadu laikā, sadarbī-

bā ar zinātniekiem, zivju audzētājiem un Pārtikas drošības, dzīvnieku veselības un vides zinātniskā institūta „BIOR” darbiniekiem, Kāla ezerā ir atjaunoti un dažādoti zivju resursi, radot interesantu vidi makšķerēšanas cienītājiem. Trīs gadus (2007. – 2009. g.) Kāla ezerā notika eksperimentāls projekts „Vērtīgo lašveidīgo zivju sugu: sīgas (*Coregonus lavaretus*) un palijas (*Salvelinus alpinus*) zivju mazuļu ieaudzēšana Kāla ezerā”. 2010. gada jūlijā tika realizēts pētnieciskais projekts „Kāla ezera apsekošana (kontrolzveja) un introducējamās zivju sugas un rezidentu sugu barības nišu pārklāšanās izpēte” nolūkā izvērtēt augstākminēto darbību rezultātus. Tika izdarīts secinājums, ka apsaimniekošana uzskatāma par veiksmīgu un introducētās zivju sugas nerada apdraudējumu Kāla ezerā mītošajai ihtiofaunai.

2011. gada augustā 6. Vispasaules atpūtas makšķerēšanas konferencē biedrība prezentēja Kāla ezera apsaimniekošanas un

pētniecības gaitā iegūtos rezultātus plašai speciālistu auditorijai. Tā ir lielākā šāda profila zinātniskā konference, kas notiek reizi trijos gados un kurā piedalās pētnieki, atpūtas makšķerēšanas pārvaldē iesaistīti speciālisti, kā arī dažādu makšķerēšanu apvienību pārstāvji no visas pasaules, lai prezentētu un apspriestu jaunākās tendences un svarīgākos jautājumus atpūtas makšķerēšanas nozarē. 6. konferences vienojošā tēma bija mūsdienās ļoti aktuālā koncepcija par tādas atpūtas makšķerēšanas industrijas, kas būtu spējīga pielāgoties ekoloģiskām un sociālām iz-

maiņām un traucējumiem, nezaudējot struktūru un funkcionalitāti, radīšanu un attīstību. Konferencē biedrību „Kāla ezera padome” pārstāvēja Matīss Žagars – zinātņu maģistrs jūras bioloģijā, (University of Southern Denmark, Dānija) un Armands Roze (bioloģijas zinātņu maģistrs, zivsaimnieks) ar 15 minūšu garu mutisku prezentāciju konferences sesijas „Zivju ataudzēšana, introducija un atpūtas makšķerēšanas nākotne” ietvaros. (Stock, stocking and the future of recreational fisheries).

Turpmākajā biedrības darbā esam iecerējuši Kāla ezeru padarīt

interesantu ne tikai makšķerētniekiem, bet arī ģimenēm ar bērniem un citiem atpūtniekiem. Šā gada sezonai izveidots piedāvājums tūristiem ar nosaukumu „Kāla ezera noslēpums”. Aicinām visus apciemot Kāla ezeru!

Kāla ezera biedrības sekmīga darbība noris, pateicoties ciešai sadarbībai ar Madonas novada domi, Vestienas pagasta pārvaldi un Vestienas uzņēmējiem. Paldies visiem!

**VITA EIZENTĀLE,
biedrības „Kāla ezera padome”
valdes locekle**

„Eglišu”
ganāmpulkam –
Eiropas līmeņa
novietne

Brūnajām patīk jaunā glaudīšanas iekārta.

Turpinājums no 1. lpp.

Lai arī gotiņas jau iepriekš pienu devušas labi – ap 8 tonnām gadā – līdz ar jauno kūti saimnieki cer piena ražību vēl paaugstināt. Projekta ieviešanas gaitā veicies ar būvniekiem, būvējuši celtnieki no Jelgavas puses, un šoreiz nav bijis tā, kā bieži vien mēdz būt, kad jāizvēlas lētākais piedāvājums. Kārlis lepojas ar savu inovāciju – ar profesionālu palīdzību ierīkojis videonovērošanas sistēmu, kas ļauj sekot līdz notiekošajam kūtī, pat ja pats atrodas istabā. „Ir īstenojies mūsu gadsimta projekts,” it kā pa jokam, tomēr ar neslēptu gandarījumu atzīst Līga.

Līga un Kārlis sastapušies, studējot Jelgavā. Savulaik devušies peļņā uz Angliju un Norvēģiju, bet pirms vairākiem gadiem atgriezušies Līgas dzimtajās mājās Ošupes pagastā, kur ārzemēs gūtā pieredze tagad lietī noder. Līgas mammai Martai prieks, ka jaunie atgriezušies uz palikšanu, un viņa var palīdzēt auklēt mazmeitiņas Līvu un Tinu. „Lai labāk vergo savā zemē nekā pie svešiem,” uzskata Līgas mamma, kas pati savulaik bijusi slauceja kolhozā, bet tagad no viņas audzētajām gotiņām meita ar znotu pratuši izveidojot plašu ganāmpulku. Pienu saimniecība nodod vietējam kooperatīvam, kas, savukārt, to nogādā „Lazdonas Piensaimniekā”.

Vaicāts par palīgiem saimniecībā, Kārlis atzīst, ka, lai arī laukos ir augsts bezdarba līmenis, labu strādnieku sameklēt nav nemaz tik vienkārši: „Nereti sociālais pabalsts tikai nedaudz atpaliek no algas, tāpēc daudzi izvēlas labāk nestrādāt vispār, bet dzīvot no pabalstiem.” Par saviem darbiniekiem „Eglišu” saimnieki gan nesūdzas un ir apmierināti.

Lai arī jaunie saimnieki nav čekstētāji un negaida, kad kāds cits viņu vietā ko paveiks vai nokārtos, tomēr Kārlis atzīst, ka valsts ekonomiskā politika neveicina attīstību: „Normālai attīstībai visvairāk traucē neziņa par nākotni – likumi pie mums mainās katru gadu, nav skaidras arī visas valsts attīstības virzieni.”

Lai attīstītu savu saimniecību, jaunie zemnieki raksta Eiropas projektus. Tā sagādāta gan tehnika, gan arī saimniecības jaunais lepnums, bet padomā vēl tālejoši plāni. Kārļa un Līgas panākumus novērtējusi arī Zemnieku saeima, piešķirot balvu nominācijā „Par sīkstumu”. Un „Eglišu” sētā lepnī plīvojošais Latvijas karogs apliecina, ka vēl vienā sētā ļaudis apmetušies uz palikšanu.

DZ. STRADIŅA

Produkts, kas nācis no Vidzemes skaistākās vietas

Par ieguldījumu Madonas novada ekonomiskās aktivitātes veicināšanā pērn Madonas novada pašvaldības dome piešķīra Atzinības rakstu akciju sabiedrības „Lazdonas Piensaimnieks” valdes priekšsēdētājai Elvirai Utinānei, ko uzņēmuma vadītājai svinīgi pasniedza valsts svētkiem veltītajā sarīkojumā. Taču, ko ietver šī atzinība, kas slēpjas aiz vārdiem – ekonomiskās aktivitātes veicināšana un darba vietu nodrošināšana, varam pārliicināties, apmeklējot pašu ražotni.

Akciju sabiedrības „Lazdonas Piensaimnieks” produkcija ir atpazīstama visā Latvijā – gan lielu, gan mazu veikalos plauktos varam redzēt uzņēmumā ražoto krējumu, sviestu, biezpienu, jogurtus, pienu un citus produktus gan ierastā veidā, gan jaunajā zelta kolekcijā. „Lazdonas Piensaimnieka” iepakojumus lepnī rotā uzraksts – produkts no Vidzemes skaistākās vietas.

Nākamgad akciju sabiedrība atzīmēs divdesmito jubileju, kopš atjaunošanas. Cik daudzas mazās un vidējās piena pārstrādes ražotnes Latvijā pa šiem gadiem ir izputējušas, neizturot ekonomisko krīzi un lielo kombinātu konkurenci uzspiestos spēles noteikumus! Tomēr „Lazdonas Piensaimnieks” ir izturējies, parādījis savu spēku un mugurkaulu, un spējis attīstīties. Aizvadītajā gadā piena iepirkums kāpināts par 28 procentiem. Lai noturētu savu vietu tirgū, uzņēmumam jābūt gudrai vadības rīcībai, spējīgam vadītājam, taču, vaicāta par panākumu atslēgu, Elvira Utināne pirmkārt uzsvēr nevis savu, bet visu darbinieku profesionālo ieguldījumu, kolektīva nozīmi: „Mūsu darbinieki – sākot no piena savācēja līdz produkcijas realizētājam – ir apzinīgi, gudri un godprātīgi veic savu darbu.” Pašlaik uzņēmumā strādā ap 80 darbinieku, galvenokārt no Lazdonas un Madonas. Pirms uzņēmuma rekonstrukcijas bijis ap simts strādājošo, bet, modernizējot ražotni, roku darbs ir samazināts. Liela nozīme uzņēmuma attīstībā arī tam, ka darbinieki praktiski nemainās, katrs labi pārzina savus pienākumus. Par lojalitāti savam uzņēmuma liecina arī darbinieku teiktās – mūsu piens ir visgaršīgākais! Bet ne tikai piens, kas tagad tiek fasēts ērtās dažāda tilpuma pudelēs gan ģimenēm, gan nelieliem piena lietotājiem. Uzņēmumā top svaigi un veselīgi dažādi biezpiena veidi brokastīm un našķiem. „Lazdonas Piensaimnieks” ir patentējis kausēto sviestu, kas ir specifisks un unikāls produkts īpašas garšas cienītājiem. Kausētais sviests ir īpašs ar to, ka gala produktā ir tikai piena tauki, palielināts minerālāžu daudzums un saglabāti visi taukos šķīstošie vitamīni – A, D un C. Kausēto sviestu var izmantot arī ādas kopšanā, jo īpaši aukstā laikā. Uzņēmums uzskata, ka ir atraduši savu nišu – ražot svaigus un veselīgus produktus ikvienam no bērna līdz sirmgalvim.

2012. gadu uzņēmums ir uzsācis ar jauniem plāniem un idejām.

Kā vienu no panākumu atslēgām A/S „Lazdonas Piensaimnieks” vadītāja Elvira Utināne (pirmā no kreisās) uzsvēr kolektīva profesionalitāti. Foto no uzņēmuma arhīva

Šogad „Lazdonas Piensaimnieka” produkciju varēs iegādāties arī Eiropas lielvalstīs – Anglijā un Vācijā, jo īpaši vietās, kur mitinās lielākas latviešu kopienas. Jau izveidots pieprasījums pēc ķimeņu siera, vācieši interesējas par Lazdonā ražoto rjaženku.

Savu produkciju uzņēmums pārdod gan lielveikalos, gan mazos veikalos. Madonas novada iedzīvotāji „Lazdonas Piensaimnieka” produktus var iegādāties arī veikalos Madonā: Saieta laukumā 4, Saules ielā 30 un tirgotavā Poruka ielā 4, kā arī lielveikalos. „Lazdonas Piensaimnieka” produkcija ir dabīga un svaiga, ar garākiem realizācijas termiņiem tiek gatavots kausētais sviests, skābpiena sieri, to visu raksturo augsta kvalitāte. „Pircēji arvien vairāk sāk domāt un pievērst uzmanību savai veselībai, uzturam, ko viņi lieto, un „Lazdonas Piensaimnieks” var šādus produktus piedāvāt,” uzsvēr uzņēmuma vadītāja.

Par uzņēmuma stabilitāti liecina arī veiksmīgā sadarbība ar vietējiem zemniekiem. Izmantojot izdevību, Elvira Utināne izsaka sirsnīgu pateicību ilggadējiem partneriem piena ražotājiem,

kurus ik dienas uzņēmuma piena savākšanas mašīnas apbraukā jau četros no rīta. „Paldies zemniekiem, kas jau kopš uzņēmuma atjaunošanas 1993. gadā ar mums sadarbojas. Esam centušies šo sadarbību uzturēt labu. Prieks, ka zemnieki ir attīstījuši savas saimniecības un ražo kvalitatīvu pienu, bet mēs cenšamies pēc labākās sirdsapziņas samaksāt vidējo cenu valstī un laicīgi,” uzsvēr pieredzējusi uzņēmēja.

Nav jau tā, ka veiksmē „Lazdonas Piensaimniekam” no gaisa krīt. Pamatā ir prasmīgs darbs, tirgus izpēte, uzmanīgi veidota attīstības stratēģija. Gudri saimniekojot, Elvira Utināne ar lepnumu teic, ka uzņēmums nevienam nav parādā. Jaunās tehnoloģijas ir ieviestas, veiksmīgi rakstot projektus un piesaistot Eiropas finansējumu. Tai pat laikā uzņēmums neatsaka lūgumiem atbalstīt pasākumus. Piemēram, lielu pateicību par „Lazdonas Piensaimnieka” atbalstu šajās

dienās nācās uzklaut no biedrības „Mēs saviem bērniem” māmiņas Ivetas Ecētājas, jo uzņēmums savu produkciju ziedojis bērnu ar īpašam vajadzībām nometnes ēdināšanai.

Par novada uzņēmēju veiksmi, šķiet, vislielākais prieks ir pašvaldībai. Madonas novada domes priekšsēdētājs ANDREJS CEĻAPĪTERS uzskata, ja labi iet uzņēmējiem, tad labi iet arī iedzīvotājiem – tās ir darba vietas, nodokļi, iztika ģimenēm. Tāpēc pašvaldības vadītājs aicina būt Madonas novada uzņēmēju produkcijas patriotiem, izvēlēties savā novadā ražoto: „„Lazdonas Piensaimnieks” ir izveidojis plašu produkcijas klāstu, kaut arī niša, kurā uzņēmums darbojas, nav no tām vieglākajām – ņemot vērā īso produkcijas derīguma termiņu, ir jābūt veiksmīgai realizācijas sistēmai, ar ko lazdonieši veiksmīgi tiek galā. Ir jau vieglāk ražot sierus, ar kuriem var piekraut noliktavas un kurus var uzglabāt pusgadu un pat vairāk, taču „Lazdonas Piensaimnieks” savu vietu tirgū ieņēmis tieši ar svaigu produktu. Ir zinātniski pierādīts, ka cilvēkiem savā uzturā jālieto pārtika, kas nāk no tā paša apvidus, kur tie dzīvo. Tāpēc aicinu izvēlēties „Lazdonas Piensaimnieka” produkciju, kas ražota no mūsu novada ganāmpulku piena, nevis no ievestā Lietuvas vai Polijas piena. Arī pats esmu iecienījis Lazdonas produktus, jo īpaši garšo uzņēmumā ražotais kefīrs.”

DZ. STRADIŅA

Kļūt par mammu trīs bērniem vienas dienas laikā

Ir pagājis gads kopš traģiskā rīta, kad mūžībā, tikpat kā rokokā sadevušies, aizgāja Olita un Jānis. Viņiem bija tikai trīsdesmit trīs gadi. Un trīs bērni. Traģēdija pāršalca ne tikai mūsu novadu, bet satrauca ļaudis visā Latvijā. Toreiz uz pašvaldību zvanīja daudzi žurnālisti, vaicāja, kas būs ar bērniem, kur viņi paliks... Jā, kopš tā melnā vecā gada pēdējā rīta ir pagājis pirmais laika cēliens. Tāpēc uz sarunu uzdrošinājos uzaicināt Olitas un Jāņa ģimenes tuvāko cilvēku. Par dzīvi PĒC. Par dzīvi kopā ar Olitas un Jāņa vecākajiem bērniem. Viņa – tepat mūsu novada Izglītības nodaļas vadītāja Solvita Seržāne.

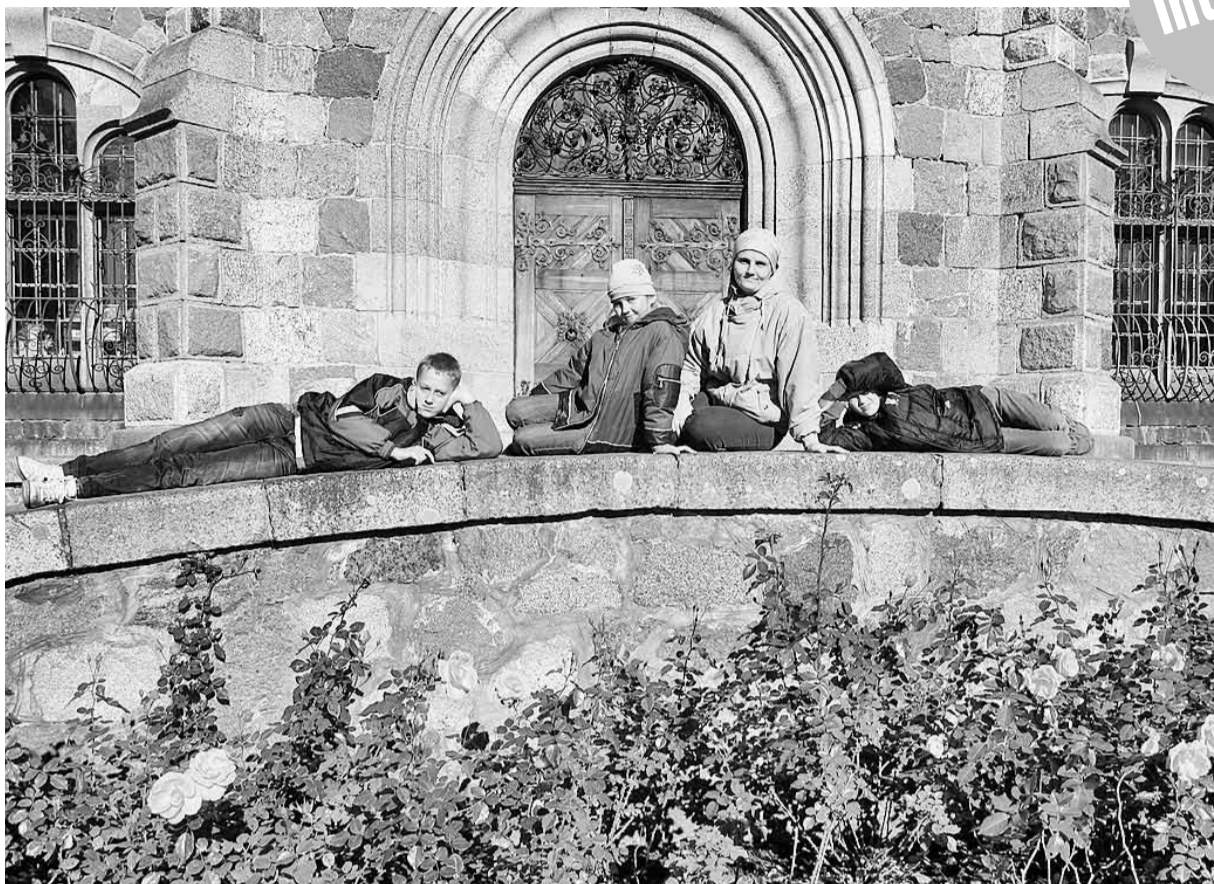
Mums iet labi

Solvita nav radusi pie publicitātes, kā pati saka, viņa negrib izrādīties avīžu slejās, tomēr man izdevās viņu pierunāt. Atrast laiku sarunai arī nav nemaz tik vienkārši – pirmoreiz nākas atlikt, jo kāda skolotāja atnākusi atrisināt slodzes jautājumus, pēc tam vienai mammai savas nebušanas ar skolas lietām, līdz nolēmjam tikties agri no paša rīta. Solvitai sarunas galvenais iemesls ir iespēja publiski pateikt visiem labas gribas cilvēkiem, kas snieguši savu atbalstu gan tajās visgrūtākajās dienās, gan arī pēc tam, savukārt es vēlos jums pastāstīt par sievieti, spēcīgu personību, kas ar savu personisko pieredzi var sniegt lielisku piemēru daudzām ģimenēm, kurās kā zaļojošā ozolā pēkšņi ir iespēris zibens. Solvitas stāsts var kalpot kā iedvesmas vai pat palīdzīgs gaismas stars tām mammām, vecmammām un krustmātēm, kuras pašai izdzīvo pilda pienākumus, kas viņām uzlikti dzīves tumšākajos brīžos. Un varbūt Solvitas stāsts ir kā simbols tām sievietēm, kas būtu pelnījušas, lai tām pasniegtu Latvijas lepnuma apbalvojumu. Tik stipras viņas ir!

Tomēr līdz ar pirmajiem vārdiem – mums iet labi, dzīvojam tālāk – Solvitas acīs sariešas asaras. Un tā tas sarunas laikā notiek ik pa brīdī...

Stāvēju kā zemes nogrūvuma malā

„Tajā rītā zvanīja Jāņa māsa Mārīte... Pēc tā zvana vairs nekas nebija tā, kā līdz šim. Acumirkli visa pasaule sagriezās, un atrados kā milzu zemes nogrūvuma pašā malā. Šausmas, izmisums un nespēja pieņemt notikušo,” atceras Solvita. Solvita, vecākā no Seržānu četrām māsīnām, allaž jutusies atbildīga par jaunākajām, bet ar Olītu bija izveidojušas visciešākās attiecības. Arī ierauta bērnu organizēšanā, bezpalīdzīgākajos brīžos iedomājusies – paga, vajag taču

Visi kopā vienā no priekā brīžiem. Bērnu vidū – Solvita.

piezvanīt Olītai... Bērēs bērni jautāja – krustmāt, kurā zārkā guļ mamma, un kurā – tētis? Laumai tobrīd bija deviņi, Rihardam – vienpadsmit, bet mazajai Lindai – vien divi gadiņi. Bija

Man ir brīnišķīgi bērni, un es viņiem saku – jūs esat mana sapņu komanda!

jāpārņem vienas ģimenes visa dzīve – sākot ar dokumentu un formalitāšu kārtošanu, beidzot ar pašu būtiskāko – bērniem. Olitas un Jāņa pēkšņā aiziešana skāra divas dzimtas, kuras saprata, ka jārikojas tā, lai radītu bērniem patvērumu, drošas mājas. Kā Olitas, tā Jāņa ģimenēs katrs vēlas būt līdzatbildīgs par bērnu turpmāko likteni. Mazākā māsīņa tagad dzīvo pie Jāņa māšas, vecākie izvēlējās palikt pie Solvitas. Bērni bieži satiekas nedēļas nogalēs, radu saietos, un Solvita uzskata, ka tik un tā nekas bērniem nespēs aizstāt vecākus, un jebkura cita situācija vienalga nebūtu ideāla. Vai nav dzirdēti gadījumi, kad pat vienā ģimenē uzauguši brāļi un māšas vēlāk vairs nesarunājas? Aizbildņu uzdevums ir ne tikai aprūpēt, bet arī audzināt tā, lai bērni dzīvē atbalsta un aizstāv viens otru.

Aizvadītā gada laikā mainījusies arī pati Solvita: „Vairs necenšos kūsāt par sīkumiem, mūsu dzīve ar tiem ir tik piebārstīta, ka pat aizmirstam par pamatvērtībām – attieksmi vienam pret otru, neatlicinām laiku saviem tuvajiem, attopamies vien, kad ir par vēlu un ar nožēlu atskārstam, ka varēja taču būt citādāk! Un tas tik ļoti sāp – tu neko vairs nevari mainīt, tas ir neatgriezeniski pazaudēts! Kad devos uz Labklājības ministriju izņemt bāreņu apliecības, re-

dzēju, cik daudz tur to bija. Tad arī iedomājos, ka dzīve ir tik nedroša. Dzīvību un nāvi šķir tikai dažas sekundes, bet starp tām – mūžība.” Solvita skumji atzīst, ka tajā pat laikā, veikusi traģisku pagriezieni, dzīve kā vieglprātīga koķete apmetas uz papēža, un viss rit tālāk savu gaitu. Solvita raugās dabā – arī zemes nogrūvumi palē-

nām aizpildās smiltīm, ūdeni, apaug kokiem. Tā mazpamazām aizdzīs visdziļākās brūces, kaut atbildes uz – kāpēc? – tā arī nav un nebūs...

Veido tagadni un raugās nākotnē

„Laiks ir kā upe, un jādodas līdz plūdumam, tu vienkārši nevari palikt uz vietas,” ar šo dzīves patiesību Solvita saskārusies pār pārēm. „Aizvadītais gads nojaucis ierasto laika izjūtu. Ipagājuši tikai trīspadsmit mēneši, bet jūtos it kā esmu izdzīvojusi vairākus gadus. Sākumā, jo īpaši bērniem, bija izteikta nerealitātes sajūta, reizēm šķita, ka tas viss nav noticis ar mums! Labākais risinājums – rīkoties, darīt, lai nav jādodomā par to, kas tev sāp. Nedomāt par bijušo, bet dzīvot tālāk,” uzskata Solvita. Viņi veido savu ģimeni, savu jauno dzīvi. Nebija jau tā, ka iepriekš būtu maz tikušies, tuvāko māsu bērni bieži vadīja laiku kopā, un Solvitas puisēns Mārtiņš nereti Rihardu dēvējis par brāli. Tagad viņiem jāklūst par istiem brāļiem. Solvita atceras, ka agrāk Mārtiņš ilgojies pēc brāļa vai māšas, bet kad nu tas noticis, apjucis – taču ne jau tik daudz un

uzreiz tik lieli!

Pašlaik jau izveidojušies savi rīta rituāli – gērbšanās, brokastis, došanās uz skolu. Vakaros – kopīga iepirkšanās un vakariņu gatavošana, Lauma kā meitene Solvitai ir labs palīgs. „Olita bija ļoti mātišķa, vienmēr aprīnoju, kā viņa rūpējās par bērniem, gatavoja, pucēja. Olitas bērni ir auguši lielā mīlestībā. Toreiz domāju, kā viņai tas viss izdodas? Tagad sevi esmu atklājusi, ka šīs ikdienas lietas sagādā lielu prieku. Allaž gudrojam, kā pavadīsim brīvdienas, ko garšīgu pagatavosim. Vasarā devāmies savā pirmajā garākā ceļojumā – ar prāmi uz Stokholmu,” stāsta jaunā daudz bērnu māmiņa. Solvita uzskata, ka ir prasīga mamma: „Ja ko dara, lai izdara no sirds! Pagājušajā mācību gadā mūsu galvenais uzdevums bija pabeigt klasi, taču šogad jau būtiskas ir arī atzīmes. Bērni apmeklē mūzikas un mākslas skolas. Šī papildus izglītošanās attīsta ne tikai spējas,

Vairs necenšos kūsāt par sīkumiem, mūsu dzīve ar tiem ir tik piebārstīta, ka pat aizmirstam par pamatvērtībām

bet iemāca arī būt disciplinētiem, atbildīgiem pret savu laiku.” Pēc izglītības Solvita ir pedagogs, un viņa smaidot nosaka, ka nākas vien piekrist teicienam, ka visgrūtāk audzināt savus bērnus.

Bez garīgā spēka neiztikt

Solvita atzīst, ka šo pārbaudījumu nespētu pārvarēt, ja nebūtu garīgā spēka: „Nekas jau ar nāvi nebeidzas. Svarīgi ir rast iekšējo mieru. Daudz laika jāvēlta sarunām ar bērniem, tas ir dziedinoši. Praktiskās lietas nav tās grūtā-

Intervija

kās, visgrūtāk tikt galā emocionāli, sevišķi bērniem. Mazajai Lindai šajā ziņā ir vieglāk, bet Lauma un Rihards ir sarežģītāajā vecumā starp bērnu un pusaudža gadiem. Bērni ir stipri, daudz ko saprot, bet daudz ko – arī nē, tāpēc jādara viss iespējama, lai viņi justos emocionāli pasargāti.” Solvita savus bērnus salīdzina ar putnēniem, kas izgrūsti no ligzdas, vēl neprotot lidot. Viņas uzdevums ir tos iemācīt lidot, atbalstīt viņu centienus. Ar aizkustinājumu viņa vēro, kā bērni atklāj pasauli, pie kādiem jauniem secinājumiem nonāk.

Pašai sava sapņu komanda

„Man ir brīnišķīgi bērni, un es viņiem saku – jūs esat mana sapņu komanda!” Solvita priecājas. Viņa uzskata, ka bērni ir ģimeņu ieguvums: „Kad esam jau neliels bariņš, ikdienu nākas plānot, jādodomā, jāreķina uz priekšu. Mācās ne tikai bērni, arī pati esmu ieguvusi daudz jauna. Dzīvē jau tāpēc, ka tevi ir piemēklējusi nelaime, atlaides netiks dotas, tāpēc jāpauļaujas tikai uz saviem spēkiem un varēšanu.”

Jautāju, vai Solvita savu dzīvi, kāda tā ir iegrozījusi, neuzskata par upuri. „Protams, mums vienmēr liekas, ka mēs nekad nepatrāpīsimies likteņa melnajā svītrā; bet vai man tas ir upuris? Nē. Tas man nav kā upuris, bet gan mans mīlestības darbs. Ja tas ir tikai kā upuris, tad to nevar *pacelt*. Man tā ir beznosacījuma mīlestība pret saviem bērniem.”

Solvita ir no sirds pateicīga visiem, kas atbalstījuši ar labu vārdu, padomu, materiāli. Joprojām satiekoties, Olitas vai Jāņa draugi, darbabiēdri jautā, kā klājas, parunājas ar bērniem. Arī atceres dienās kapos gulst daudz ziedu un sveču. Viņi ir saņēmuši daudz labvēlības. Tomēr Solvita uzskata, ka cilvēku palīdzība nevar būt kā mūžīga ādere. Ir jātiek pašiem galā: „Palīdzība ir dāvana, ko nevar ekspluatēt, ja pats vari tikt galā. Bezgalīga var būt tikai Dieva žēlastība.”

Esmu pateicīga Solvitai, ka viņa ļāva kaut mazliet ielūkoties lielās sāpēs un, galvenais, pastāstīja par to, kā tās pārvarēt cerībā, ka ir kāds, kam šis stāsts parādīs, ka pasaulē neesi viens ar savu sāpi. Klausoties Solvitā, aizdomājos, ka manā priekšā atrodas patiesi pazemīgs, pateicīgs un pieticīgs cilvēks. Sieviete, kas nav padevusies likteņa triecienu priekšā, bet pacietīgi īstenojusi Dieva nolikto ceļu. Viņa zina, ko nozīmē, kad dvēseles sāpe atspoguļojas fiziskās sāpēs, un to nenovēl nevienam. „Es mīlu tagadni tādu, kāda tā man ir un lūdzu Dievam spēku, lai es varētu izaudzināt savus trīs bērnus.”

DZ. STRADIŅA

Madonas muzejs informē:

Madonas novadpētniecības un mākslas muzejā skatāmas izstādes

Mansardā līdz 3. aprīlim izstāde „VISI KOKI LIETI DER” (kokamatniecība novadā) Koks – mūsu zaļais zelts. Senos laikos koks bija viens no galvenajiem izejmateriāliem celtniecībā un amatniecībā. Amatnieki, zelti un mācekļi, viņu meistarstiķi un tradīcijas – viss no Madonas muzeja krājumiem. Puzles likšana: “Minam senos darba rīkus”.

Lielajās zālēs līdz 11. martam RĪGAS DIZAINA UN MĀKSLAS VI-DUSSKOLA. TELPA. Šī ir skolas 2011. gada kvalifikācijas darbu izstāde par projektiem dažādām telpām skolā – darbnīcām, mācību kabinetiem, ēstuvei, dežuranta vietai un studentu viesnīcai. Kādas tās vēlas lietot paši jaunieši – saprotamas, ērtas, neuzbāzīgas.

Madonas muzejā var apgūt alfabētu joka pēc

Tas, ka alfabētu var iemācīties ne tikai skolā, bet apgūt tāpat vien – joka pēc – izklausās ne īpaši ticami. Tomēr par to var pārliecināties katrs pats, ja vien ierodas Madonas muzeja izstāžu zālēs, kur caur spēli, rotaļu un košām ilustrācijām var iemācīties visus alfabēta burtus.

Šādu atraktīvu izstādi bērniem, viņu vecākiem un skolotājiem uz Madonu atvedusi māksliniece Indra Sproģe. Ideja par to, ka lielas lietas ir apgūstamas ne tikai ierastā veidā, māksliniecei radusies, audzinot pašas bērnus. Domājot par to, kā labāk iemācīties valodas pamatu – alfabētu, Indra Sproģe ir radījusi košus zīmējumus, jautrus teikumus, kuros katrs vārds sākas ar noteiktā secībā izkārtotu alfabēta burtu. Savukārt tie, kuriem mājās jau iegādātas Indras Sproģes grāmatīņas „Miljons” vai „Joka pēc alfabēts” izstādē būs unikāla iespēja aplūkot grāmatu oriģināliustrācijas, kurās attēlots, kā, piemēram, **Apalš Ābols Bum-bierim Cep Čības, Bet Divmetrīgā Eglē**

Izstādes atklāšanas reizē māksliniece kopā ar mazajiem apmeklētājiem spēlēja burtiņu spēli.

Foto no muzeja arhīva

Ērglis Filmē Gliemežu Ģimeni un Krabis Ķēries Ķemmēt Lācim Līpu. Vai pamanījat? Šie nav tikai neparasti vārdu virknējumi, bet gan, ja ieskatās vērīgāk, katrs vārds sākas ar noteiktu alfabēta burtu.

Izstādes atklāšanas reizē māksliniece uzsvēra, ka šī ir izstāde par prieku. Tās mērķis ir parādīt, ka mācīšanās var sagādāt prieku. Izstāde apliecina, ka mācīšanās ir viena interesanta lieta, un pat katrs pats var radīt savu vārdu virknējumu, līdz kā pa jokam alfabēts būs galvā.

Izstāde īpaši piemērota jaunā-

ko klašu bērniem, kā arī mazuļiem, kas tikai pošas skolas gaitām. Māmiņas un skolotājas, atvediet bērnus uz šo izstādi!

Kā nākamo īstenoto iecerī Indra Sproģe mazajiem madoniešiem solījās atvest aizraujošu veidu, kā pa jokam apgūt visu reizrēķinu.

DZ. STRADIŅA

Latvijas Mūsdienu deju lielkoncerts

Sestdien, 11. februārī, plkst 18.00

Madonas daudzfunkcionālajā hallē,
Gaujas ielā 13,

1300 mūsdienu deju dejotāji no visas Latvijas apvienosies, lai parādītu savu veikumu – lielkoncertu “Durvis vaļā!”.

Mūsdienu deju skaistums ir stilu daudzveidībā.

Lieli un mazi, no pirmklasniekiem līdz studējošiem jauniešiem rādīs daudzveidīgu horeogrāfiju šova devā, hip-hop, breikā, laikmetīgajā un džeza dejā.

Krāšņi tērpi, intrigējošas ēnas, gaismu šovs – tas viss dejiski teatrālā uzvedumā.

Nāciet, un mūsu deja aizraus arī jūs!

Bilešu iepriekšpārdošana
Madonas kinoteātra “Vidzeme” kasē!
Tāl. 64822631

leejas bilete:
2Ls- stāvvieta
4Ls- sēdvietā

Organizē:

Madonas pilsētas kultūras nams

Informatīvais atbalsts:

Madona STARS

Vēstnesis

Valentīndienas mīlestības ballīte

sestdien 11.02.2012.

Madonas daudzfunkcionālajā hallē Gaujas ielā 13

sākam: 22:00

mīlestības pilna gaisotne...

deju zāli kustinās DJ Roberts Lejasmērs

karstas dejas

Otra Puse

FORTE

Bilešu tirdzniecība no 21:00

Pirmās 200 biletes: 3Ls

Pāējās: 4Ls

Mūs atbalsta: AIC, ASIGNE, LIKO, STARS, Vēstnesis, ((superfm)), Mūzikas Video, VITV